

Arrest

nr. 89 926 van 17 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN NOORBEECK
Overstraat 45
3290 DIEST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 30 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 17 juli 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat T. VAN NOORBEECK en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie W.V.P. (1)(2) „
Wordt aan*

de persoon die verklaart zich A. M.L. te noemen geboren op (...)1969 te K., en welke verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn,
het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4),

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een Internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, §3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt, noodzakelijk is.

Artikel 74/14§3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE: BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

De betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 20.03.2008 en 01.06.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doel terugleiden, met uitzondering van de grens met (...), om de volgende reden:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Hij is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 18.04.2005 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 03.07.2007. Een bevel om het grondgebied te verlaten 13qq (geldig 15 dagen) werd betekend aan betrokkene op 20.03.2008.

Betrokkene heeft tevens op 13.08.2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 28.10.2008. Deze beslissing is op 14.11.2008 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 28.02.2008 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 14.12.2011. Deze beslissing is op 28.12.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 24.04.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.08.2010. Deze beslissing is op 14.09.2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 14.01.2010 een tweede regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.08.2010. Deze beslissing is op 14.09.2010 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 06.10.2010 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.03.2012. Deze beslissing is op 05.04.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 30.01.2012 een derde regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21.05.2012. Deze beslissing is op 01.06.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 20.03.2008 en 01.06.2012. Betrokkene kan niet aantonen te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, fair play-beginsel en het redelijkheidsbeginsel. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

Verzoeker diende op 6 oktober 2010 een aanvraag in tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 29 maart 2012 werd het verzoek door de Staatssecretaris voor asiel- en migratie onontvankelijk verklaard.

Verzoeker heeft echter op 30 april 2012 schorsings- en annulatieberoep ingediend tegen de onontvankelijkheid van zijn regularisatieaanvraag. Deze procedure is nog steeds hangende.

Het is vaststaande rechtspraak dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden afgegeven voordat de elementen die de vreemdeling inroept in zijn aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zorgvuldig onderzocht zijn (Raad van State, 1 oktober 2009, nr. 196.577 (www.raadvst-consetat.be); Raad van State, 3 december 2009, nr. 198.507 (www.raadvst-consetat.be)). Het Hof van Cassatie heeft eveneens bevestigd dat het niet mogelijk is de wettigheid van een administratieve vrijheidsberoving en uitwijzingsbeslissing te beoordelen als het niet duidelijk is of de gemachtigde van de minister vóór die maatregelen heeft beslist over de aanvraag voor een verblijfsvergunning op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet (Hof van Cassatie, 23 augustus 2006, www.juridat.be).

Op het moment van de bestreden beslissing was er nog geen beslissing genomen in verband met het schorsings- en annulatieberoep tegen de ongegrond verklaring van de aanvraag machtiging tot verblijf die verzoeker heeft ingediend.

Verwerende partij heeft bijgevolg artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden door alvorens een beslissing ten gronde te nemen over de aanvraag tot machtiging verblijf- een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er dus toe dat de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen

om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken. Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur dient de overheid een beslissing te nemen rekening houdend met alle elementen van het dossier alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu werd geen rekening gehouden met de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

Derde onderdeel

De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen. Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet. Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt- vermits hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker."

2.2 Verzoeker is de mening toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze procedure nog hangende is. De Raad stelt vast dat in voormelde zaak betreffende de 9bis-beslissing uitspraak is gedaan op 24 augustus 2012 bij arrest nr. 86 239 waarin de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is verworpen. Evenwel, zelfs indien de procedure nog 'hangende' was, dient opgemerkt te worden dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een annulatieberoep geen 'automatische' schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort bijgevolg evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Overigens, ook het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035 en RvS, 3 juni 2004, nr. 132.036). Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat, voor wat het determinerend motief betreft, in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en het feit dat verzoeker in het rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum en betwist dit niet.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 7, tweede lid, artikel 7, derde lid, artikel 27, §§ 1 en 3, artikel 74/14, § 3, 4° en artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en wordt vermeld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en hierdoor niet kan aantonen te hebben voldaan aan de terugkeerverplichting.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

In de mate verzoeker opwerpt dat de verwerende partij het bevel heeft genomen zonder kennis te hebben genomen van alle gegevens van de zaak, met name de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende de *9bis* aanvraag, dient te worden vastgesteld dat, rekening houdende met voorgaande vaststellingen, het niet valt in te zien waarom verweerder de ‘hangende procedure’ zou moeten betrekken bij de beoordeling van het thans bestreden bevel, met name : artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, alsook artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan de motieven niet worden betwist door verzoeker. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de door hem aangehaalde wetsbepalingen en beginselen geenszins aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN